

De rol van de International Water Supply Association (IWSA) in de International Decade on Water Supply and Sanitation

Voordracht VWN-vergadering dd. 12 juni 1979

1. De Decade

De problematiek van watervoorziening en het onschadelijk maken van afvalwater heeft in 1976 de aandacht gekregen tijdens de Habitat Conferentie van de Verenigde Naties in Vancouver, Canada. Er werd een aanbeveling opgesteld inhoudende dat omstreeks 1990 iedere bewoner van de aarde over een redelijke watervoorziening en behoorlijke sanitaire faciliteiten zou moeten beschikken.

In 1977 volgde een conferentie van de Verenigde Naties te Mar del Plata in

IR. C. VAN DER VEEN
oud-voorzitter IWSA
Direkteur Gemeentewater-
leidingen Amsterdam

Argentinië, geheel gewijd aan de problematiek van het water. Daarbij werden de aanbevelingen van Habitat overgenomen en verder uitgewerkt. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties te New York riep de periode 1981 - 1990 uit als de officiële Decade voor drinkwater c.a. In die periode zou de doelstelling van Habitat en Mar del Plata moeten worden bereikt.

De doelstelling is zeer ambitieus. Tabel I geeft hiervan een indruk. Hierin is aangegeven de watervoorziening in 1975 in de ontwikkelingslanden, China buiten beschouwing gelaten.

Het blijkt dat 62 %, d.i. ca. 1,2 miljard mensen van een goede watervoorziening zijn verstoken. De huidige inspanningen om daarin verbetering te brengen zijn, gezien de sterke bevolkingstoename, niet voldoende om dit peil zelfs maar te handhaven. In 1990 zal bij een voortzetting van het huidige niveau van inspanningen het percentage toegenomen zijn tot 74 %, d.w.z. 2,2 miljard mensen zullen niet goed over water kunnen beschikken. De inspanningen zullen dus toe moeten nemen alleen al om de bestaande achterstand in de watervoorziening niet te doen toenemen. Om de doeleinden van de Decade te halen is veel meer nodig.

Men heeft pogingen gedaan uit te rekenen hoeveel geld daarvoor moet worden geïnvesteerd. Omdat de gegevens onvoldoende zijn, kan men daar alleen een slag naar slaan. In het 'Report on Community Water Supplies', waaraan ook tabel I is ontleend, schat men de benodigde investering voor water tot 1990 op rond 90 miljard dollar en voor 'sanitation', dat is behandeling van afvalwater c.a., op rond 40 miljard dollar, totaal ca. 130 miljard. Deze schattingen zijn echter veel te laag, zeker voor 'sanitation', dat tussen de 1 à 2 keer zoveel kost als de aanleg van watervoorziening.

Latere schattingen door de Wereld Bank komen op een totaal bedrag tot 1990 tussen de 200 en 500 miljard dollar, dat is een jaarlijks benodigde investering tussen de 20 en 50 miljard dollar. Ter vergelijking: in het fiskale jaar dat eindigt op 30 juni 1979 zal de Wereld Bank ten behoeve van drinkwater en 'sanitation' ca. 1 miljard dollar hebben geïnvesteerd. Hoewel dit bedrag niet representatief is voor de totale investeringen op dit gebied in de ontwikkelingslanden, is het duidelijk dat er nog heel wat zal moeten gebeuren.

Daarbij is nog buiten beschouwing gelaten de positieve invloed die de verbetering in de sanitaire situatie zal hebben op de bevolkingstoename.

Tijdens de Mar del Plata Conferentie is in grote lijnen een strategie ontworpen om de gestelde doeleinden te bereiken.

Men onderscheidde de volgende onderdelen:

1. motivatie d.w.z. de wil bij alle betrokkenen, van regering tot de toekomstige afnemer, om een goede watervoorziening te hebben en te onderhouden;
2. voldoende geld, om te investeren en te exploiteren;
3. toepassing van de juiste technologie, in ontwerp zowel als uitvoering;
4. training, teneinde de gebouwde installaties van top tot teen met het benodigde goed geschoolde personeel te kunnen bezetten.

Men zou hier als vijfde punt nog kunnen toevoegen: de nodige planning om alles doelmatig en op tijd tot stand te brengen.

Ik wil hier niet verder op ingaan; mijn doel was een globale indruk te geven van hetgeen er speelt rondom de Drinkwater Decade.

2. De IWSA

Velen van u weten dat kort na de tweede wereldoorlog een aantal mensen het initiatief nam tot meer rechtstreekse, internationale contacten tussen degenen die in de watervoorziening werkten. Dit werd de grondslag van de IWSA. Eén van de oprichters was professor Krul, thans erelid van de IWSA. Het waren voornamelijk vertegenwoordigers uit Europese landen die de stoot tot verdere ontwikkeling gaven zoals Engeland, Frankrijk, België en Nederland, naast de Verenigde Staten.

In 1947 werd het besluit tot oprichting van een internationale vereniging: de IWSA (cq. AIDE in Franse afkorting) genomen. In 1949 vond het eerste internationale kongres plaats te Amsterdam, waar de toenmalige directeur van Gemeentewaterleidingen, ir. C. Biemond, werd gekozen als President en de Engelsman Leonard Millis als algemeen sekretaris. Het kongres werd door ongeveer 400 deelnemers uit 11 landen in het Instituut voor de Tropen bijgewoond.

De vereniging heeft zich in menig opzicht voorspoedig ontwikkeld. Vorig jaar werd in Kyoto het 12e kongres, met een uitvoerig wetenschappelijk en technisch programma en een seminar voor ontwikkelingsproblematiek, bijgewoond door ruim 2.000 deelnemers uit 53 landen, ongeveer 70 uit Nederland, waaronder de voorzitters van VEWIN en VWN.

In de eerste week van september 1980 zal het 13e kongres worden gehouden te Parijs, tezamen met een grote tentoonstelling. De voorbereidingen zijn in volle gang; men verwacht zeker 2.500 deelnemers.

Wat is de doelstelling van IWSA en over welke middelen en instrumenten beschikken zij?

De Statuten, 22 september 1949 te Amsterdam vastgesteld, zeggen dat de IWSA is opgericht met het doel:

1. een internationale vereniging te vormen die zich bezig houdt met de openbare watervoorziening door middel van een distributiesysteem voor huishoudelijk, agrarisch en industrieel gebruik;
2. samenwerking tot stand te brengen, ten einde de kennis te verbeteren betreffende de openbare watervoorziening, op het gebied van de techniek, de wetgeving en de financiën;
3. zoveel als mogelijk de uitwisseling van gegevens te bevorderen op het gebied van spoorwerk, de methoden van watervoor-

TABEL I * - Bevolking in ontwikkelingslanden (zonder China) in miljoenen.

	1975		1990		totale bevolking x 10 ⁶
	totale bevolking x 10 ⁶	zonder water-voorziening x 10 ⁶	percentage	percentage	
stedelijk	577	127	22	59	638
landelijk	1419	1106	78	83	1569
totaal	1996	1233	62	74	2207

* Ontleend aan het 'Report on Community Water Supplies' opgesteld door de Wereld Bank en de Wereldgezondheidsorganisatie gezamenlijk ten behoeve van het Congres Mar del Plata Water.

ziening, de statistiek en alle andere onderwerpen van gemeenschappelijk belang;

4. het contact en de samenwerking tussen degenen die in de openbare watervoorziening bezig zijn, aan te moedigen.

Daartoe kan men zich aansluiten bij de IWSA. Deze onderscheidt drie soorten leden:

- a. 'corporate member'; dat is de vertegenwoordiging die representatief is voor de waterleidingbelangen in een bepaald land;
- b. 'associate member'; dat kan zijn ieder openbaar waterleidingbedrijf;
- c. 'individual member'; dat kan zijn ieder die zich aanmeldt en wordt toegelaten.

Een corporate member is dus geen officiële vertegenwoordiger van een bepaald land. Het kan zijn iedere groepering die naar het oordeel van de IWSA de openbare watervoorziening in het betrokken land in voldoende mate representeert.

Paradoksaal zou men het een individueel lidmaatschap van een groep kunnen noemen. Dit uitgangspunt maakt duidelijk dat het gaat om een onafhankelijke en niet politieke vereniging van vakmensen, zich baserend op het internationale recht van vrije vereniging, en niet van autoriteiten, hoewel die er zeer wel bij betrokken kunnen zijn. Zo zijn sommige landen zoals Rusland en Thailand, waar de openbare watervoorziening door de centrale overheid is geregeld, als corporate member door diezelfde centrale overheid vertegenwoordigd. Nederland is als corporate member aangesloten door middel van het Nederlandse comité, waarin aangesloten zijn de VEWIN, VWN, het RID en het KIWA. De IWSA-kontributie wordt over deze partners verdeeld.

De 'corporate members' of landen-leden van de Associatie vormen tezamen de General Assembly of Algemene Ledenvergadering, waar ieder van hen één stem kan uitbrengen. Op dit moment telt de Associatie ongeveer 65 leden (landen). De geassocieerde en individuele leden hebben geen stemrecht, maar kunnen overigens in alle opzichten aan het werk van de Associatie deelnemen. De algemene vergadering besluit over het al of niet toelaten van leden, het kiezen van een president en over alle voorstellen van het algemeen bestuur (de Executive Board).

Dit bestuur is belast met de algemene gang van zaken; het bestaat uit negen leden alsmede de President, vice- en oud-presidenten. Het wordt bijgestaan door een algemeen sekretaris die de dagelijkse zaken regelt. De IWSA kent daarnaast nog een aantal organen. Onder het bestuur ressorteert de

Scientific and Technical Council. Deze verzorgt de inhoud van het wetenschappelijk programma van de congressen. Zij wordt daarin bijgestaan door een negental zgn. Standing Committees. Ieder comité behandelt een speciaal deel van het vakgebied, zoals bijv. waterdistributie, waterkwaliteit en bereiding van water, waterbronnen en de vervuiling daarvan, opleiding, public relations, enz.

In de Standing Committees zitten vakspecialisten. Nederland is daarbij uitstekend vertegenwoordigd*. In de Scientific and

* Committee:	
Nederlandse vertegenwoordiger:	
Pollution and Protection of Water Sources	prof. P. L. Knoppert
Corrosion and Protection of Underground Pipelines	ir. C. H. J. Elzenga
Water Quality and Treatment	drs. O. I. Snoek
Water Distribution	ir. W. C. Wijntjes
Public Relations	J. Lieferring
Desalination	ir. J. C. Schippers
Water Meters and Water Metering	ing. M. Sollman
Education and Training of Waterworks	mr. J. B. Abrahamse drs. J. M. G. v. Damme

Technical Council kan ieder lid (land) een vertegenwoordiger aanwijzen. Voor Nederland is dat ir. Wijnstra, de directeur van VEWIN en KIWA. De Council rapporteert aan het algemeen bestuur.

In de Scientific and Technical Council en de Standing Committees speelt zich een groot deel van de activiteiten van de Associatie af. In de Standing Committees vindt een vaak intensieve uitwisseling van gegevens plaats; tevens trachten deze Committees standpunten binnen hun vakgebied te formuleren. Tenslotte beleggen de Committees op de internationale congressen wetenschappelijke bijeenkomsten.

Een tweede zgn. policy committee naast de Council is het 'Committee on Co-operation in Development'. Deze houdt zich met de ontwikkelingsproblematiek bezig. Voor de Decade is vooral dit comité van groot belang.

3. Het comité voor samenwerking in ontwikkeling en de Decade

Het comité is als volgt samengesteld:

President

C. van der Veen, Nederland

Sekretariaat

P. Haverkamp Begemann, Nederland

B. de Vulpillières, Frankrijk

Russell J. Clark, Engeland

Leden

1. IWSA

G. Dejouany, Frankrijk
A. Frih, Tunesië
H. Tessoroff, Duitsland
E. W. Watson, Engeland
S. T. Khare, India
T. Ishibashi, Japan
A. O. Olodude, Nigeria
J. M. de Azevedo Netto, Brazilië
David B. Preston, USA

2. U.N. Agencies

A. Thys, USA/World Bank
Frank C. Go, Filippijnen/WHO
D. V. Subrahmanyam, Zwitserland/WHO
J. M. G. van Damme, Nederland/WHO/IRC

Ex officio

Secretary General
Members of the Executive Board
Chairmen of the Standing Committees

Dit comité is de voortzetting van de vroegere Standing Committee on Developing Countries, maar heeft een veel wijdere taak. Was het vroeger een werkgroep ondergeschikt aan de Scientific and Technical Council, nu staat het rechtstreeks onder de Executive Board. Had het vroeger tot taak een programma voor een kongresmiddag voor te bereiden, het huidige comité grijpt diep in op het beleid van de Associatie. De taak van het comité is au fond tweeledig:

1. het ontwikkelen van de Associatie door het initiëren van de nodige initiatieven;
2. het stimuleren van de watervoorziening in de ontwikkelingsgebieden binnen de doelstellingen en mogelijkheden van de IWSA, onder andere in het kader van de Decade der Verenigde Naties.

ad 1

Jarenlang is de IWSA in hoofdzaak een klub geweest van Westerse landen, al waren ook enkele andere landen zoals Nigeria en Tunesië van de aanvang af lid. Geleidelijk is de vereniging meer internationaal geworden door het toetreden van landen buiten Europa. Deze ontwikkeling is vooral de laatste jaren sterk doorgezet.

In 1976, tijdens het kongres in Amsterdam, werd een eerste plan ontwikkeld om tot regionale bijeenkomsten te komen. Dat leidde er toe dat in de herfst van 1977 onder leiding van Japan en Thailand een regionale konferentie te Bangkok tot stand kwam. Dit was een uitstekend begin, al was er ook een moeilijkheid. Dat was de aanzet tot oprichting van een regionale Associatie, weliswaar aangeduid met 'onder de vleugels van de IWSA', maar waarvan de positie ten opzichte van de IWSA niet geheel duidelijk was.

Persoonlijk vind ik dat regionale organisaties met precies hetzelfde doel als de

IWSA, in de IWSA thuishoren. Zonodig dient de IWSA haar Statuten aan te passen. Hoe het ook zij, in februari 1979 vond een tweede regionale bijeenkomst plaats te Singapore, gekombineerd met een grote tentoonstelling georganiseerd door Aquatech. Evenals te Bangkok werd deze bijeenkomst door meer dan 150 deelnemers uit meer dan 20 landen bijgewoond. Duidelijk was dat er voldoende belangstelling was en een basis om verder te gaan in deze richting. In die zin sprak men zich aan het eind van de bijeenkomst unaniem uit. Kritiek richtte zich op het niet helemaal goed samenhangende technische en wetenschappelijke programma en de te korte tijd die beschikbaar was voor discussie.

Intussen had in oktober 1978 het internationale IWSA Kongres te Kyoto plaatsgevonden, zodat in slechts enkele jaren een drietal manifestaties in het Verre Oosten plaatsvond. Daarmee kreeg de IWSA daar een heel vaste voet.

Zo telt de IWSA in Azië thans onder zijn leden landen als Japan, Australië, Maleisië, India, Thailand, Indonesië, Korea etc. Er zijn aanvragen tot lidmaatschap van de Filipijnen en Taiwan. Daarmee is de IWSA in Zuid-Oost Azië sterk vertegenwoordigd. Dit is nog niet in die mate het geval in enkele andere gebieden zoals Afrika en Zuid-Amerika. De acties zijn thans op deze twee continenten gericht, in de eerste plaats op Afrika.

Hoewel enkele Afrikaanse landen op dit moment lid zijn zoals Algerije, Tunesië, Zuid-Afrika, Nigeria, Mali, Gabon en Ghana is de verhouding tot Afrika mager. De oorzaak is de geringe ontwikkeling van de openbare watervoorziening in vele delen van dit continent. De IWSA heeft nu een actie ontwikkeld om de betrekkingen aan te halen.

In dat kader organiseerde het Committee Co-operation in Development in oktober 1977 een bijeenkomst in Tunis, die door een aantal Afrikaanse vertegenwoordigers, o.a. uit Egypte, Tunesië, Nigeria etc., werd bijgewoond. Er werden afspraken gemaakt voor verdere acties in Noord- en Centraal Afrika.

Daarbij werd vooral waarde toegekend aan het organiseren van kleine seminars c.q. regionale bijeenkomsten, waar men in kleinere kring in de gelegenheid is met elkaar ervaringen uit te wisselen. Ook andere aspecten kwamen naar voren. In de eerste plaats de neiging om de regio's kleiner te zien dan bijv. in de vorm van heel Afrika. Zo was er een duidelijke tendens merkbaar Noord-Afrika een eigen karakter toe te kennen. De gedachten van de Noordafrikaanse vertegenwoordigers gingen daarbij uit naar een nauwer onder-

ling contact van de landen rond de Middellandse Zee.

Ten tweede manifesteerde zich een verschil in ontwikkeling van de openbare watervoorziening in de diverse landen. Zo staat de watervoorziening van Tunesië op een dusdanig peil dat het naar Centraal Afrika toegerekend als een ontwikkeld land kan gelden en heel goede experts ter beschikking kan stellen.

In de derde plaats zijn de onderlinge contacten van sommige gebieden in een regio schaars; zo bestaan er geen nauwe rechtstreekse verbindingen tussen een aantal Noordafrikaanse landen.

Dit alles bij elkaar maakt het niet zo eenvoudig om tot een regionaal verband c.q. contacten te komen.

Daarnaast had er in februari 1979 een bespreking plaats tussen een tiental Franssprekende Afrikaanse landen (Gabon, Cameroun, Ivoorkust, Benin, Togo, Mali, Senegal, Niger etc.) waaraan voorzitter en een der sekretarissen van het comité deelnamen. Als gevolg daarvan bereidt de IWSA thans een regionale bijeenkomst voor in Abidjan, februari 1980. Een wetenschappelijk programma is reeds opgesteld en de voorbereidingen voor een tentoonstelling zijn intussen reeds ver gevorderd. Ook de andere landen uit Centraal Afrika worden uitgenodigd. Als voorbeeld gelden de twee eerder in Azië gehouden regionale kongressen te Bangkok 1977 en Singapore 1979. Van de zijde van de Wereld Bank wordt veel steun ontvangen o.a. door het ter beschikking stellen van tolken.

De betrokken Afrikaanse landen bereiden de vorming van een 'Union Afrique', dat is een eigen Associatie, voor. Hier speelt dezelfde wat delikate vraag van de verhouding tot de IWSA als in Azië. De regio, in dit geval van Centraal Afrika, gevoelt de behoefte aan een eigen verband waarin men zijn regionale identiteit wil vinden en tot uitdrukking brengen.

Het zou onverstandig zijn hiervoor geen begrip op te brengen; voor de IWSA is het een zaak van behoedzaam beleid deze ontwikkeling binnen het raam van de Associatie te houden.

In een wat verder verschieft, namelijk 1981, staat een Specialised Conference over eutrophiëring in Marokko of Tunesië op stapel.

De relaties met Zuid-Amerika liggen wat moeilijker; wellicht speelt hier toch de taalbarrière. Een andere faktor is de betrokkenheid tot Noord-Amerika, die tot uiting komt in de Noord-Zuidamerikaanse water- en afvalwatervereniging AIDAS. Met AIDAS is intussen goed contact opgenomen.

Overziet men het veld, dan is vooral na

het Kongres in Amsterdam de IWSA begonnen zich regionaal te oriënteren. Zij doet dat door het organiseren van regionale en gespecialiseerde bijeenkomsten. Men onderscheidt:

- a. regionale bijeenkomsten, die het gehele veld van de openbare watervoorziening bestrijken, maar waarvan de deelnemers uit een bepaalde regio afkomstig zijn (bijv. Oost-Azië, Centraal Afrika, West-Europa etc.);
- b. seminars, die bestemd zijn voor het bespreken van de problematiek in ontwikkelingslanden;
- c. gespecialiseerde bijeenkomsten, waar een bepaalde sector van de openbare watervoorziening wordt behandeld (bijv. actieve kool), doch die zich niet tot een bepaalde regio beperkt.

ad 2

Tegelijk met het, wat men zou kunnen noemen, propageren en uitbreiden van de eigen Associatie, streeft de IWSA naar het actief geven van hulp aan ontwikkelingslanden. Als een overigens bescheiden symbool kan gelden het bedrag dat tijdens het IWSA Kongres 1976 in Amsterdam aan Prins Claus werd geschonken ten behoeve van ontwikkelingslanden.

In het kader van de Decade tracht de IWSA binnen haar veld hulp aan ontwikkelingslanden op systematische wijze tot stand te brengen. Wat kan een organisatie als de IWSA hieraan doen en wat kan of moet zij niet doen?

Om met het laatste te beginnen: de IWSA heeft zich duidelijk uitgesproken tegen het entameren van werk dat reeds door anderen is aangepakt. Zij wil daarmee ook niet op het terrein van de verschillende internationale lichamen komen. Wel streeft zij ernaar daarmee nauw contact te hebben. Zo zijn in het Committee on Co-operation in Development, de WHO, de Wereld Bank en het IRC vertegenwoordigd.

Met de Pan American Health Organization is contact gelegd. Daarnaast zijn besprekingen gaande met de International Association on Water Pollution Research (IAWPR), de zusterorganisatie voor het afvalwater, om de activiteiten van water supply en sanitation binnen de Decade te combineren.

Naast contacten is natuurlijk een eigen actieprogramma nodig. Dit omvat het volgende:

- a. het steunen bij de oprichting van nationale associaties c.s. in ontwikkelingslanden, die zich bij de IWSA als corporate member kunnen aansluiten;
- b. het organiseren van regionale conferenties c.q. seminars ten bate van de openbare watervoorziening in deze regio's;

- c. het aanleggen van een databank met gegevens van experts, publikaties en andere binnen IWSA-verband bekende gegevens;
- d. het tot stand brengen van twinning tussen twee of meer steden, waterleiding-bedrijven c.q. regio's;
- e. het gebruiken van het IWSA-blad Aqua om de ontwikkelingsproblematiek zoveel mogelijk bekendheid te geven en de nodige kontakten voor twinning c.a. zoveel mogelijk te leggen;
- f. samenwerking met de organen van de Verenigde Naties.

Aan de punten a, b, e en f wordt veel aandacht gegeven met een duidelijk begin van succes.

Het aanleggen van een databank is nog een heel karwei, waaraan nog veel moet gebeuren. Hierover is ook overleg met het IRC. Een bescheiden begin is gemaakt met de publikatie van een 'Who is Who' in de openbare watervoorziening, een IWSA publikatie. Exemplaren te bestellen bij het secretariaat van de VEWIN.

Omtrent 'twinning' bestaat enige ervaring, bijv. over die tussen Jakarta en Amsterdam. Een dergelijke twinning heeft ten doel kennis over te dragen op basis van onderlinge vriendschap. Dat betekent dat het aangaan van een zakelijke relatie of een gezagsrelatie buitengesloten is. De twinning treedt doordoor ook niet op het terrein van raadgevend ingenieurs, aannemers van werken of leveranciers. Daarentegen opent het een vrij kanaal voor het uitwisselen van kennis en ervaring, waarbij beide partijen sterk gebaat kunnen zijn. De kennisoverdracht ligt daarbij sterk in de sfeer van bediening en onderhoud, een veld dat zeer essentieel is en voor consultants c.a. moeilijk bereikbaar is. Hier liggen naar mijn mening grote mogelijkheden. Overziet men het veld, dat wil zeggen de kolossale achterstand die zich in de watervoorziening bij ontwikkelingslanden voordoet, dan kan het niet anders of de IWSA dient zichzelf heel bescheiden aan te kondigen. Teneinde binnen de Decade, of zelfs de twee eerstvolgende Decaden, het gestelde doel van overal redelijke watervoorziening te bereiken, zijn gigantische inspanningen nodig. De te investeren bedragen en de aantallen op te leiden mensen zijn astronomisch. Toch heeft naar mijn mening de IWSA een belangrijke taak.

Deze ligt daarin de mensen, die zich in alle landen van de wereld met de watervoorziening bezighouden, in een vrije organisatie van vakgenoten tot elkaar te brengen. Dit recht en de vrijheid om met elkaar ervaringen en meningen uit te wisselen,

is van grote waarde. Het is onvervangbaar. Misschien zijn de resultaten op den duur belangrijker dan alle andere vormen van hulpverlening. Zeker is dat deze bijdrage ook door de WHO, Wereld Bank c.a. op prijs wordt gesteld.

Het werk van de IWSA past daarbij goed in het uitgangspunt van de Decade. Dit is namelijk dat alle verbetering van de openbare watervoorziening c.a. dient te berusten op motivatie van de betrokkenen. Men wil niets iets opleggen van boven: de landen zelf moeten het dragen.

Welnu, de IWSA richt zich tot de huidige en toekomstige vakgenoten in de ontwikkelingsgebieden, dat is juist tot die laag die een belangrijke rol kan spelen in het op eigen kracht tot stand brengen van de nodige voorzieningen.

Zo heeft de WHO aangeboden dat een lid van het comité deelneemt aan de vergaderingen van de stuurgroep, die de Decade van de zijde van de UN Agencies coördineert. Ook heeft de WHO de gelegenheid opengesteld dat namens de IWSA leden van het comité deelnemen aan missies van de WHO in het kader van de Decade.

Zo wordt van de zijde van de Wereld Bank steun gegeven en verdere steun voorbereid ten behoeve van regionale bijeenkomsten en seminars, zoals te Abidjan en ten behoeve van de twinning. Door het Committee Co-operation in Development is daartoe een actieprogramma met kostenraming voorgelegd.

Met het IRC is er een goede relatie; hetgeen gezien de lokatie voor zichzelf spreekt.

Konklusie

Met het werk is eerst korte tijd geleden effectief aangevangen. Om er iets in te bereiken, is een goed actieprogramma en goede coördinatie nodig. Ik neem aan dat het Committee on Co-operation in Development van de IWSA deze tot stand weet te brengen.

Er blijven drie bottlenecks over:

1. het wekken van belangstelling in de ontwikkelde landen voor de problemen van hun minder gunstig toebedeelde collega's in de ontwikkelingslanden;
 2. het vinden van mensen die bereid zijn hun tijd en energie voor de goede zaak in te zetten;
 3. het vinden van het benodigde geld.
- In alle drie deze sectoren waag ik een beroep te doen op de Nederlandse Waterleidingwereld.

De meest onmiddellijke steun is lid te worden van de IWSA. Hoewel de laatste

jaren de financiële positie van de IWSA door het verhogen van de bijdragen is verbeterd, kunnen extra activiteiten in de richting van ontwikkelingslanden financieel niet van de grond komen. De IWSA doet een beroep op de internationale organen; dit is niet eenvoudig. Men verwacht dat de organisatie van de openbare watervoorziening, waarin zoveel geld omgaat, zelf ook iets kan doen. Ik ben het daarmee eens. Het totale IWSA budget ligt op dit moment tussen de f 200.000,— en f 300.000,— ondanks het feit dat men de contributie sterk heeft verhoogd. Vergelijk dat eens met het budget van de VEWIN! Het is dringend gewenst dat veel meer leden toetreden. Nederland is corporate member. Het gaat dus om associate en individual members. Het lidmaatschap bedraagt thans: Associate member \$ 200, Individual member \$ 25 (men kan zich voor deze lidmaatschappen aanmelden bij het secretariaat van de VEWIN). Men ontvangt alle publikaties van de IWSA gratis, o.a. het tweemaandelijks en in de toekomst maandelijks verschijnende tijdschrift Aqua. Voorts geeft men uitdrukking aan zijn betrokkenheid bij de zaak van de openbare watervoorziening overal ter wereld. Echter ook alle verdere hulp en steun is van harte welkom.

Praktische betekenis grondwatermodelstudies gering

Op 30 november jl. promoveerde H. Speelman aan de VU te Amsterdam op het proefschrift 'Geology, Hydrogeology and Engineering Geological Features of the Serayu River Basin, Central Java, Indonesia'. Zijn proefschrift ging vergezeld van een aantal interessante stellingen waarvan twee hieronder volgen:

— De praktische betekenis van vele grondwatermodelstudies in Nederland is gering, gezien de onnauwkeurigheid en de ruimtelijke patronen daarvan.

— Gezien de hogere eisen die in de komende jaren gesteld zullen worden aan de meetfrequentie en de nauwkeurigheid van de grondwaterstandswaarnemingen in Nederland, verdient het aanbeveling de peilingen in de meest belangrijke grondwaterstandsbuizen te automatiseren.